

en Staaplads ved den ene Væg. Gennem en Række Vinduer paa den modsatte Side stod Solen ind i brede Strimer og lagde som et Helgenskin omkring Hovedet paa dem, der sad i Nærheden af Kirkens Midtergang. Blandt disse mange glorieomstraalede Hoveder var der et, som under den første Del af Gudstjenesten ofte vendte sig om imod ham, uden at han mærkede det. Først midt i anden Salme fangede det hans Blik. Han saae et lyst Øjepar under mørke, sammenvoksede Bryn, og det foer igennem ham, da han genkendte sin Søster Signe. Ved Siden af hende sad hans yngre Brødre, Tvillingerne; de sad Skulder mod Skulder og saae i en fælles Salmebog og havde aabenbart endnu ikke faaet Øje paa ham.

Han følte, hvordan hans Kinder blussede, og han kunde næsten ikke faa sig til at besvare Søsterens Nik. Det var ikke faldet ham ind, at han kunde træffe nogen af sin Familje her. Han havde overhovedet ikke tænkt paa, at han udsatte sig for at blive set af Bekendte. Signe derimod syntes knap nok overrasket. Hun nikkede igen roligt til ham uden at afbryde sin Sang, — det var, som havde hun Søndag efter Søndag siddet her og ventet ham.

Straks Dagen efter sin Tilbagekomst til København havde han søgt sine Søkende i Moderens gamle Lejlighed ved Gl. Kongevej; men han havde rigtignok følt det som en Lettelse, da han ikke traf nogen hjemme, og han havde hidtil ikke gentaget Forsøget. Han vidste ikke, hvorledes han skulde faa sagt dem, at han ikke længer var forlovet, og hvad der i det hele var foregaaet med ham. Han frygtede det Indtryk, Synet af deres Sejrglæde skulde gøre paa ham, og det var da ogsaa den, han allerførst havde spejdet efter i Søsterens Ansigt.